

N. E. MANITAKΗΣ

Διευθυντῆς

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΤΟΤΕ ΜΗΝΗ Ι

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ἰδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤ. Ν ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ ὄρ. ν. 8	Ἡ πηγὴ τοῦ Ἀπατεῶνος, μετὰ εἰκόνας (παράδοσις) μετὰφρασίς Ε. Σχινᾶ.— Ὁ Ἄνδρς τοῦ Πίσχα, διήγημα (συν. καὶ τέλος).— Πασαννίντης δολοφόνος (εἰκὼν). ΠΟΙΗΣΙΣ : Οὐμβέρτω Β' βασιλεὶ Ἰταλίας, ὑπὸ Ἀλ. Παράσχου.— Οἱ δύο καλλιτέχναι, (συν.) ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη.— ΠΟΙΚΙΛΑ	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 40
» »	ἔξαμην. » » 5	— Ὁ κάρβουρος (μῦθος).— Λύσεις Αἰνιγμάτων.— Αἰνίγματα.	» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45
» ταῖς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ » » 40		» τῶ ἑξωτερικῶ..... » 25
» »	ἔξαμην. » » 6		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50
» τῶ ἑξωτερικῶ	ἔτησίᾳ ὄρ. 45		

Καθ' ἐκάστην ἢ καρδίᾳ τῆς ἐπάλλετο σφοδρότερον.—Σελίς 114, στήλη 2.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς 1.ης Ἰανουαρίου 1879

τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα

τοῦ περιωνύμου Γάλλου συγγραφέως

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ

[Παράδοσις]

CHARLES MOGET

Ὅχι μακρὰν τοῦ χωρίου Βαρανγε-βίλλης, ἐν Νορμανδία, ὑπάρχει βαθεῖα δεξαμενὴ, μὴ στεριεύουσα οὐδὲ κατὰ τὴν μεγίστην ξηρασίαν, ἀφ' ἧς ὅμως μετ' ἀποστροφῆς ἀρδεύονται. Αἱ νεάνιδες δὲν θ' ἀπετόλμων νὰ διέλθωσι νύκτα τὴν πρὸς αὐτὴν φέρουσαν χλοερὰν ὁδὸν καὶ συγνάις ὁ χωρικός, καὶ ὁ μᾶλλον στωϊκός, ποιεῖται τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀποκαλύπτει τὴν κεφαλὴν παρατηρῶν αὐτήν.

Ἄλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πρὸ διακοσιῶν ἴσως, νέα κόρη τοῦ χωρίου, ἡ Μαργαρίτα, χάριεν καὶ γλυκὴ παιδίον, ἤρχετο καθ' ἐκάστην σχεδὸν νὰ πλύνῃ ἐνδύματα καὶ νὰ δρέπῃ κυανὰ καὶ λευκὰ ἀνθύλλια, λούοντα τὰς ῥίζας των ἐν τῇ πηγῇ ἐκείνῃ, δι' ὧν ἐπλήρου τὴν ποδιὰν της, ὅπως πλέξῃ στεφάνους καὶ ταινίας. Ἡμέραν τινὰ συνήντησεν αὐτὴν ἐκεῖ νεανίας περιβεβλημένος πλουσίαν ἐνδυμασίαν.

— Ὡραία κόρη, τῇ εἶπε μειδιῶν ἠδέως, τί κάμνεις αὐτοῦ μόνῃ, οὕτως ἐργαζομένη; — Αἱ ὥραιαι αὐταὶ χεῖρες εἰσὶ καταδεδικασμέναι εἰς τὸσον βάνανσον ἐργασίαν, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ κόμη δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ προσδέετο ἐντὸς χουσοπλέκτου δικτύου, ἀντὶ νὰ καταβαίνει ἀτημέλητος ἐπὶ τῶν ὤμων σου;

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουεν. Ἀπὸ δεκαεὶς ἐτῶν, αὐτὴ εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδεμίαν φωνὴν ὁμοίαν εἶχε πλῆξει τὰς ἀκοὰς της, οὐδὲν πρόσωπον νεανίου τῇ εἶχε φανῆ τὸσον ὥραιον, οὐδὲν βλέμμα τὸσον συμπαθὲς ὅσον τὸ τοῦ ἀγνώστου.

Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν νεανίδων ἄβυσσοι, εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ὁποίων ἀδυνατεῖ νὰ διεισδύσῃ ὁ ὀφθαλμός. Συγνάις μία λέξις ἀνελίσσει καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀφελῆ μυστήρια ἀναρίθμητα. Ἡ ὄνειροπόλος φαντασία τῆς Μαργαρίτας ἔκαμεν αὐτὴν νὰ δι-ἴδῃ ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ὡσεὶ ἀστραπὴν φωτίζουσαν εὐρεῖαν παιδιάδα: ἠδονὴν, πλοῦτον, εὐτυχίαν, τὰ τρία αὐτὰ φαντάσματα, αὐτὰ δι-ώκομεν πάντοτε χωρὶς ποτε νὰ τὰ καταφθάνωμεν, αὐτὴ τὰ ἐνόμισεν ἠνωμένα εἰς μίαν μόνην λέξιν ἠδύνουσαν τὴν καρδίαν: — Ἐρωε.

— Αὐθέντα, ἀπεκρίνατο αὐτῇ, δὲν καταλαμβάνω τί ἐννοεῖτε.

— Εἶσαι ἡ ὡραιότερα κόρη, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶδον, ὑπέλαβες μετ' ἔρωτος ὁ ἀγνώστος; οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ἰδὼν σε σὲ ἠγάπησα!

— Αὐθέντα, νὰ λέγετε τοιαῦτα εἰς ἐμεῖ, πτωχὴν κόρη, ἧτις δὲν σὰς γνωρίζει, εἶναι κακόν! πολὺ κακόν! Θέλετε νὰ με ἀπατήσῃτε!

— Νὰ σε ἀπατήσω, ὦ! ὄχι! ἀλλὰ νὰ σοὶ δώσω εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον, Μαργαρίτα!

— Ἡξέωστε τὸ ὄνομά μου!

Παράδοξον μειδίαμα ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ εὐπατρίδου.

— Βλέπων σε τὸσον τρυφερὰν, τὸσον μετριόφρονα καὶ τὸσον πτωχὴν, τὸ ἐμάντευσα.

Λέγων ταῦτα προσεπάθησε νὰ περιβάλλῃ διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφὺν τῆς κόρης, ἀλλ' αὐτὴ διεξέφυγε καὶ ἔφυγεν ἀποχαιρετίζουσα αὐτὸν μὲ ὕψος πείσμον.

— Αὖριον! ἐδῶ, τὴν αὐτὴν ὥραν! τῇ ἐκραύγασεν.

Τὴν ἐπαύριον δὲν ἔλειπεν αὐτὴ εἰς τὴν συνέντευξιν καὶ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας ἐπῆραξε τὸ αὐτό· καὶ καθ' ἐκάστην ἡ καρδία της ἐπάλλετο σφοδρότερον ἐρχομένης εἰς τὴν συνέντευξιν καὶ καθ' ἐκάστην, ὅπως μεταβῇ ἐκεῖ, ἐνεδύετο μετὰ πλειόνους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φροντίδος καὶ ἐρωτοτροπίας. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἐκάστην ἐπίσης δὲν διήρχετο ἄδουσα καὶ ψάλλουσα τὴν πρασίην καὶ ἠνθισμένην ὁδὸν. Ἐξηγείροντο ἐν αὐτῇ αἰσθήματα ἀγνωστα τέως καὶ νέα· κατέβαινε μετὰ προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ δωματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκοιμάτο ἡ οἰκογένειά της, ἐκρύπτετο . . . καὶ ὅταν κρύπτεται τις ἀρχίζει νὰ σφάλῃ.

Καὶ ὁ ὥραϊος ἀγνώστος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο ἐπιθετικώτερος, ἡ δὲ καρδία της ἀσθενεστέρα. Ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐπέθετο οὕτως τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου της . . . μετώπου, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης μόνος ὁ πατὴρ της εἶχεν ἀσπασθῆ! — Καὶ τῇ ἐφάνη φλογερὸν τὸ φίλημα καὶ ὅτι πῦρ ὑπῆρχεν ὑπὸ τὰ χεῖλη τοῦ λάτρου της.

Φεῦ! φεῦ! μετ' οὐ πολὺ ἀθῶα θωπεῖα δὲν ἐπῆρκει εἰς τὸ ἀκρόεστον ἐκεῖνο πάθος· καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ ἀτυχὴς ἄφρων, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ ἡ ψυχὴ της μετέβη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπατεῶνος! . . . Εἰς τὰς ἐνόχους ἐπιθυμίας του ἀνταπεκρίθη ἐκεῖνη διὰ τελείου ἔρωτος.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὀλεθρίας ἡμέρας, ἐπειδὴ ἡ κόρη δὲν ἐπανήρχετο οἰκαδε, ἡ γηραιὰ μήτηρ της μετέβη ἀνήσυχος πρὸς τὴν πηγὴν, προαίσθημα ἀπαίσιον ἐφαίνετο πιέζον τὸ στήθος της· φθᾶσα εἰς τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς, ἔκλινεν ὅπως παρατηρήσῃ . . . Ἀσυχὴ ἐσθῆς ἐπέπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀνθύλλια μαρμαμένα ἐκείντο δι-

σκορπισμένα πρὸς τὸ σκιαδίον νεάνιδος ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλύνονται ἐκοπάνζον τὰ ἐνδύματα, καὶ ὁ λίθος ἐκεῖνος διακαίόμενος ὑπὸ πυρὸς ὑπερφυσικοῦ ἀπέδιδεν ὀσμὴν θεοῦ καὶ ἀσφάλτου.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πνιγῆ· ὁ δὲ ἀπατεῶν δὲν ἐφάνη πλέον, καθόσον ἦτο ὁ δαίμων, ὅστις περιέρχεται περὶ τὰς νέας κόρας, ὅπως καταστήσῃ αὐτὰς ἐρωτοτρόπους.

E. Σχ.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ)

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(*Ἰδε προηγ. φυλλάδιον)

Εἰς τὰ ἄγρια ὄρη τῶν Ἀρκάδων ὅπου ἐθαλλε πόα ὠδήγει τὴν ποιμνὴν τοῦ Βέη ὁ Νότης.

Ἐκεῖ ἡ καλύβη του ἦτο, σύντροφον ἔχουσα τὸν Βορρᾶν καὶ τὸν Νότην· περὶ δ' ἐκεῖνου τὸ μέγα ποιμνιον.

Ὅτε ἡ νύξ τὴν μέλαινάν της χλαμύδα ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν κόσμον, ὁ υἱὸς τῆς Νάσσως στηρίζων τὸ εὐρὺ του μέτωπον ἐπὶ λυομένων δακτύλων εἰς βαθεῖαν ἐβόλιπτετο ῥέμβην.

Ἐπαρδὸς ταύτης ἦτο τὸ δάκρυ.

Ἄν τις ἀεγίνωσκε τοὺς ῥεμβώδεις παλμούς του θὰ ἐχάρασσε . . .

Ἄλλοτε ὁ αὐλὸς μου ἤχει, ἐγέλα τὸ ὄμμα, ἐμειδίων τὰ χεῖλη, ἐσπινθύριζεν ἡ ἐστία καὶ εἶχον τὰ στήθη θερμά. Τώρα; θρηνηεὶ ὁ αὐλὸς σιγαλῆς, δακροῦε τὰ ὄμμα, νεκροῦνται τὰ χεῖλη, δὲν ἔχω ἐστίαν, ριγῶ ἐκ τοῦ ψύχους . . .

Ποῦ εἶσαι, μῆτερ, μῆτέρ μου καλὴ!

Τὸ γόνυ μου κάμπτει ὁ κάματος φέροντος ἐπὶ βράχων τὸ βῆμα, τὰ βλέφαρά μου βεβαρυμένα πίπτουν, κλονοῦμαι· καὶ αὐλίζων τὴν ποιμνὴν σύρω τὸ βῆμα εἰς τὴν μονήρη μου καλύβην. Ποῦ νὰ κλινῇ τὸ μελαγχροῦν παιδίον τὸ κύπτον μέτωπόν του; ποῦ νὰ στηρίξῃ τὰ στένοντα στήθη;

Ἔω μῆτερ, μῆτέρ μου καλὴ!

Στέναζε, Βορρᾶ! οἱ στεναγμοί σου εἶναι τὸ θάλλπος μου, ἀφροὺ δὲν με θάλπει πλέον ἡ αὐδῆ τῆς μητρός μου. Βασιλεύσατε σκόπη, ἀδελφοί τῆς καρδίας μου. Βαυκάλισόν με εἰς τοὺς κόλπους σου, νύξ. Δὲν με θλίβει τῆς μητρὸς ἡ ἀγκάλη.

Ἔω μῆτερ, μῆτέρ μου . . .

Καὶ γλυκὰ γλυκὰ ὡς μελαγχολία ἀπεκοιμάτο ὁ Νότης, καὶ ἐπὶ τῶν ἀγνῶν του χειλέων ἔπλεε μὲ πᾶσαν πνοὴν του μίξ λέξις — μῆτέρ μου.

Καὶ ὅτε τὸ σκότος ὠχρία τοῦ ὀδί-

του τὸ ὄμμα ἔβλεπε τὸν Νόττη μὲ βρά-
βδον ποιμένος νὰ ἀγῆ τὴν ποίμνην.

VII

Πλησίον τῆς καλύβης τοῦ Νόττη ἡ-
πλοῦτο εὐρεῖα λίμνη. Ὑψίπεδα περὶξ
χλοερὰ ἐκώλυον τὸν ῥοῦν τοῦ ἀναβρύ-
οντος ῥεύματος, καὶ τὸ θρασὺ ρεῦμα
μὴ εὐρίσκον φυγὴν θορυβοῦν ἐξηπλοῦτο
γύρω καὶ ἐγένενα ἀφρίζουσαν λίμνην.
Τὸ ρεῦμα θρασύτερον ἐπήρχετο, ἀλλ' ἡ
λίμνη δὲν ὑψοῦτο.

Τί ἐγένετο τὸ μυκώμενον ὕδωρ ; —

Ὁ Ἄρκας ποιμὴν ἐκπληκτος πολ-
λάκις ἐθεώρει νὰ ῥοφῆ ἡ λίμνη κλω-
νας ἐλάτης, κορμούς δλοκλήρους πολ-
λάκις. Εἶχεν ἱστορίαν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ
χεῖλη ἐκάστου ποιμένος.

Εἰς τῆς λίμνης ἐκεῖ τὰς ὄχθας ὄ-
που ἀνθεῖ τὸ χόρτον ὅπερ ἔστε-
φε τὴν κόμην τοῦ νικητοῦ τῶν Ἰσθμί-
ων καὶ Νεμέων καὶ τὴν πλάκα τοῦ
ἐπιβαίναντος τὸ παρθμεῖον τοῦ Ἀχέ-
ροντος.

Ἐκεῖ ὁ Νόττης ἤρχετο.

Πρωῖαν τινὸ εἶδε τὴν λίμνην . . .
ἤφριζε μᾶλλον· εἶδε τὸν Φοῖβον, ἐθα-
ρπυθένθει· τὸν οὐρανόν, ἐβρόντα.

Θεωρεῖ ἑαυτὸν. Ἡ καρδιά του ἐνο-
στάλγει, τὰ στήθη του ἐζήτουν ἀγ-
κάλην μητρός, τὰ χεῖλη του φίλημα
τῆς Νάσσω, καὶ τὸ βῆμα . . . ἦτο
πρόθυμον. Ἠρπασε τὸν αὐλόν του· ἡ-
θελε νὰ ζητήσῃ εἰς τᾶσμα ἄλλους πό-
θους. Ὁ αὐλὸς του εἶχε τὴν φωνὴν
τῶν παλμῶν του. Συνέλαβεν ἰδέαν, καὶ
εἰς τὴν μορφήν της τὸ βλέμμα του ἡ-
στραψεν, ὁ αὐλὸς του ἐξέφυγε τῆς
χειρὸς του, ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χλόης,
τὸ κύμα τὸν ἤρπασε καὶ ἡ λίμνη τὸν
κατέπιεν.

Εἶδεν ὁ Νόττης τοῦτο ἐκπληκτος.

Ἄλλ' εἶχε κάμει ἐν βῆμα, ἐν ἑτερον,
ἐπέτα ἦδη.

Ποῦ ὁ Νόττης ἔσπευδε ;

Πρὸς τὴν Νάσσω.

Ἄλλ' ἡ ποίμνη ;

Ὁ οὐρανὸς ἐβρόντησε καὶ ἡ ποίμνη
ἔδραμεν εἰς τὴν μάνδραν.

Ἄλλ' ἠγνόει τὴν ὁδόν. — Τὴν ἡ-
ξευρεν ἡ καρδιά του.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτεν, οἱ κεραυνοὶ ἐξή-
πλουν τὴν οὐρανίαν δρῦν χαμαί, οἱ ῥύ-
ακες ἐπλημμύρουν . . . ὁ Νόττης ἔσπευ-
δε . . .

Ἐπήδησεν ἐν ρεῦμα, ἐν ἄλλο. Ἄ-
βυσσος χαίνει πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἡ
ἀστραπὴ τὸν ἐφώτισεν, ἐπέτα.

Τὴν δεξιὰν ἦτο πρὸ τοῦ οἰκίσκου
τῆς Νάσσω· ἐπάτει τὸ λίθινον βᾶθρον
τῆς θύρας. Ἰσταται, κλονεῖται. ὦ!
δὲν κάμπτει ὁ κάματος τὸ γόνυ του.
Ὅχι! ὁ παλμός, ἡ χαρὰ, ἡ συγκίνησις.
Ἐπεχώρησεν εἰς τὴν σιγαλέαν ὄθη-

σίν του ἡ θύρα. Προέβαλε τὴν κεφαλὴν
του ὁ Νόττης. . . Ἐσπινθήριζεν ἡ ἐ-
στία καὶ ἐφώτιζε τὴν μαρμινομένην
Νάσσω.

Ἡ θύρα ἔτριξε. Τινάσσει ἄνω τὴν
κεφαλὴν της ἡ Νάσσω . . .

— Νόττη μου! . . .

— Μητέρα μου! . . .

Καὶ ὁ Νόττης ἦτο ἐν τοῖς κόλποις
τῆς Νάσσω.

Διατί ἄρα γε κλαίμεν εἰς τοιαύτας
στιγμάς ;

— Μητέρα μου, ἐψιθύριζεν ὁ Νόττης,
ἐκεῖ δὲν εἶχον ἐστίαν θερμὴν, δὲν εἶ-
χον χαρὰν, δὲν εἶχον ἐλπίδα, ὦ! δὲν
εἶχον ζωὴν.

— Δὲν ἤμην πλησίον σου, Νόττη μου,
εἶπεν ἀφελῶς ἡ Νάσσω.

Καὶ ἐφίλει, ἐφίλει τὸν Νόττην.

Ἐὰν πρὸ εἰκόνας γοήσσης φιλομύ-
νων ἑραστῶν, τὸ χερουβεῖμ μειδιῶν,
φέρει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη του
. . . ὦ! ἐνώπιον συμπλέγματος τοι-
οῦτου υἱοῦ καὶ μητρὸς ὄχι τὸ χερου-
βεῖμ, ἀλλ' ὁ θεός, δὲν μειδιᾷ, δα-
κρύει· δὲν φέρει τὸν δάκτυλον σφραγι-
ζων τὰ χεῖλη· ὑψοῖ τὴν χεῖρα σταυ-
ρῶν τοὺς δακτύλους καὶ ἀνοίγει τὰ
χεῖλη ἢ εὐλογίαν νὰ στείλῃ, ἢ δεῦτε
παρ' ἐμοὶ νὰ εἴπῃ! —

VIII

Τὴν ἄλλην αὐγὴν ὁ Φοῖβος εὔρε τῆς
Νόττην παρὰ τῆ ποίμνη τοῦ Βέη τὸν
Ἀρκάδιος Οὐτός τῆ εἶχεν εἰπῆ δει-
κνύων τὴν ποίμνην του.

— Θέλεις φυλάσσει αὐτήν. Οὐαί
σε ἂν κακῶς τὴν φυλάσσης. Τρέμε!
ἂν τολμήσῃς νὰ φύγῃς. Πρὶν τὸ πρω-
τον βῆμα τῆς φυγῆς σου φέρῃς, σκά-
ψον βαθὺν λάκκον. Ὅα εἶναι ὁ οἶκος
τῆς Νάσσω.

Τὸ ὄμμα τοῦ Βέη τῶν Ἀρκάδων
φθάνει εἰς τὸ μικρὸν σου χωρίον, βο-
σκέ.

Καὶ ὁ Νόττης τρέμων διὰ τὴν καλὴν
του μητέρα, ἀφῆκε πάλιν τὴν Νάσσω.

Ὁ Νόττης ὅμως ἤδη μειδιᾷ, παίζει
εὐθύμως τὸν αὐλόν του. Πῶς μειδιᾷ,
Νόττη, μακρὰν τῆς μητρὸς ; Τὸν ὄ-
ραϊον αὐλόν σου δὲν εἶχε ῥοφήσει ἡ λί-
μνη ;

Ὅτε ὁ Νόττης ἐπανεῖδε τὴν Νάσσω,
εἶχεν εἰς χεῖράς της τὸν αὐλόν του.

— Μητέρα μου, λέγει, εἶναι ὁ αὐ-
λός μου, ποῦ εὔρες αὐτόν ;

— Ὅτε τὴν αὐγὴν, λέγει ἡ Νάσσω,
ἔσφα τὸ βῆμα εἰς τοῦ χωρίου τὴν
κρήνην τὴν ὕδραν μου νὰ βυθίσω, μὲ
τοὺς ἀφρούς τοῦ ρεύματος ἐκ τῆς χα-
ράδρας κατέρρευσε καὶ εἰς αὐλός. Ἦτο
τοῦ Νόττη μου, ἡ καρδιά μου δὲν ἡ-
σθάνθη τρέμον. Πλὴν λέγε, Νόττη μου,
πῶς ἡ κρήνη μοὶ ἔδωκε τὸν αὐλόν σου ;

Καὶ ὁ Νόττης τῆ εἰκόνισε τὴν ὄραϊαν
ἐκείνην λίμνην ἐν τῆ γῆ τῆς Ἀρκα-
δίας.

— Μητέρα μου, τῆ λέγει τέλος, πᾶν
λυκαυγὲς πορεύου εἰς τὴν κρήνην, καὶ
ἐκεῖ εἰς τὸν κρότον τοῦ πίπτοντος ὕ-
δατος θὰ διακρίνης ἐν χαιρὲ τοῦ τέ-
κνου σου.

Καὶ πᾶν λυκαυγὲς ἡ Νάσσω ἔφερε
τὸ βῆμα παρὰ τὴν κρήνην. Ἐκεῖ μὲ
τὸ καταβρέον ὕδωρ ἐντὸς δέραςτος κα-
τέπιπτε παχὺς ἀμνὸς ἐσφαγμένος.

Ἡ Νάσσω διένευεν αὐτόν εἰς τὸ
χωρίον, καὶ τὸ χωρίον ὑλόγει τὸν
Νόττην. —

Ἡ λίμνη τῆς Ἀρκαδίας διέσχιζε
τὴν γῆν, κατέρρευεν ὑπογείως καὶ ἐξ-
ώρα μακρὰν, μακρὰν ἐκεῖ ἐκ τῆς χα-
ράδρας εἰς τὸ χωρίον τοῦ Νόττη.

Ὁ Νόττης εἶχεν ἐννοήσει τοῦτο ἐκ
τοῦ αὐλοῦ του.

Καὶ πᾶν λυκαυγὲς ἐκδικούμενος τὸν
Βέην, τὸν παχύτερον ἔσφαζεν ἀμνόν
του, ἔδραεν αὐτόν, καὶ κλείων ἐντὸς
τῆς δορᾶς του ἐβρίπτεν εἰς τὴν ῥοφοῦ-
σαν λίμνην. Ἐκυλίετο, ἐκυλίετο, καὶ
ἡ Νάσσω ἐδέχετο αὐτόν ἐκ τῆς χαρά-
δρας.

IX

Νάσσω, εἶναι ὄραία ἡ νύξ αὐτῆ.
Δὲν ἔχει σκότη, αἱ λαμπάδες τοῦ πά-
σχα δῖσκουν αὐτά· δὲν ἔχει φοβίζου-
σαν σιγὴν, αἱ εὐθυμοὶ κραυγαὶ τῶν
παιδιῶν διέλυσαν ταύτην. Σὺ διατί ἔ-
χεις σκότος ; διατί ἔχεις σιγὴν ;

Εἶναι ἡ νύξ τοῦ πάσχα. Ἀνίσταται
ἡ καρδιά τῶν πενθοῦντων ἀλλ' ἡ Νά-
σω στεναρίζει.

Οἱ κώδωνες ἤχησαν· τὸ χωρίον κυ-
κλοῖ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀνάπτουσι τὰς
λαμπάδας.

Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Νάσσω. Ἐχει δύο
λαμπάδας· μίαν ἰδίαν καὶ μίαν τοῦ
Νόττη.

Τοῦ Νόττη ἡ λαμπὰς σθέννυται, δὲν
ἀνάπτει· τῆς Νάσσω μάλιστα χύνει ἀ-
μυδρὸν φέγγος.

Ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Λευίτου ἔψαλλε τὸ
μέγα φωνοῦσα συμβᾶν· καὶ αἱ λαμπά-
δες ὑψοῦμεναι ἔτρεμον μὲ τὰς αὔρας, ἡ
Νάσσω ἔκλινε τὸ γόνυ. Δὲν ἠδυνήθη
νὰ προφέρῃ δέησιν . . . οἱ λυγμοὶ τὴν
ἐπνιγον.

Καὶ ὅτε οἱ ἀγρόται ἐσπάρησαν εἰς
τοὺς οἰκίσκους, ὅπου περὶξ πυρᾶς ἐν
τῷ ἀλείφῳ οἱ ἄμνοι τοῦ πάσχα ἐ-
στρέφοντο ἐν ὄβελοις·

Ἡ Νάσσω ἠγέρθη καὶ αὐτῆ.

— Ἄς ὑπάγω νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὸν
ἀμνόν μου τοῦ Πάσχα, εἶπε.

Καὶ τὴν εἶδε τὸ λυκαυγὲς νὰ στέχη
παρὰ τῆς χαράδρας. Αὐτῆ ἐβόγγησε καὶ
μετὰ μικρὸν ἐπάφλαζεν ἐπὶ τῶν ὑδά-
των πεσὸν δέρμα μεγάλου κριοῦ.

X

— Ω! δὲν μοι στέλλει ἀμνὸν ὁ Νότης μου, εἶπε κολπουμένη τὸ δέρας, κριόν. Ἄς χαρῆ τὸ χωρίον.

Ἐτινάχθη. Ἐνόμισεν ὅτι κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλην προσφιλές τι, τὴν ζωὴν τῆς αὐτῆς, καὶ ἔσφιγγεν ἔσφιγγε τὸν ὄγκον.

Ἐφθασε τέλος εἰς τὴν πτωχὴν τῆς καλύβης... ἔλυσε τὸ δέρας!..

*Α! καλὴ μητέρα! *Α! τάλαινα, τάλαινα Νάσσω!

Ὁ Νότης αἰμόφυρτος ἦτο ἀκέφαλος ἐντὸς τοῦ δέρατος.

Δὲν ὠλόλυξεν ἡ Νάσσω, δὲν ἐκόπη... γλυκὰ γλυκὰ ἔδυσεν. Εἶχε κλίει νεκρὰ πρὶν ἔτι ἐνοήσῃ καλῶς. Μόνα τὰ χεῖλη τῆς ἔζησαν μικρὸν καὶ ἀναδεδυόμενα ἐστέναζον: Νότη μου, Νότη μου, Νότη μου...

Ὁ Βέης εἶχεν ἔλθει ἐπὶ τοῦ μαύρου ἵππου.

— Ὁραῖε βοσκέ, τῷ εἶπε, βλέπω μειδιάς ἤδη. Νοσταλγεῖς ἔτι;

— Ω! δὲν λησμονῶ τὴν μητέρα μου, εἶπεν ὁ γλυκὺς Νότης.

— Ἄγεις τὴν ποιμνὴν εἰς παγεῖαν πόαν, ὠραῖε βοσκέ; ἠρώτησεν ὁ Βέης ῥίπτων βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ποιμνῆς.

Ἄλλ' ἐνεφώθη οἱ λευκοὶ τοῦ ἀμνοῦ δὲν ἔβοσκον πλέον.

Δύο ρόδα τὴν ἄλλην πρῶταν ὠχρίασαν ἰδόντα τὸ μειδιάμα τοῦ Βέη. Περύλαξε καὶ εἶδε τὸ ἔργον τοῦ Νότη καὶ ὅτε ἡ αὐγὴ τοῦ πάσχα ἐχάραξε τὰ ρόδα ἐπνίγοντο εἰς ρύακα αἱμάτων.

Ὁ Βέης εἶχε σφάζει τὸν Νότην, καὶ ἔστελλε ὠραῖον ἀμνὸν τῇ Νάσσω.

Αἱ ἀγρότιδες ἐστόλισαν τὴν Νάσσω καὶ τὸν Νότην με εὔσημα ἄνθη.

Αἱ βουκολίδες ἔπλεξαν στέφος καὶ ἔστειψαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνύμφου Νότη, ἀφῆκαν τὴν κόμπη των νὰ παίξῃ με τὰς αὖρας καὶ ἤρξαντο ἀβρόχτου ὠδῆς. Αἱ λαμπάδες τοῦ πάσχα ἦσαν κηρία τῆς ταφῆς των.

Ἐτάφησαν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέγα καὶ ἅγιον κροτεῖ τὸ φίλημα.

Τὸ χωρίον ἐθρήνησεν ὄλον. Ἐσίγων τὰ χεῖλη, ἀλλ' ἐλάλει τὸ δάνυ.

Τοὺς ἔθαψαν παρὰ τὴν κλαίουσαν ἐκείνην ἰτέαν, ὅπου τοσάκις ἐστέναζεν ὁ αὐλὸς τοῦ Νότη. Ὑπόλευκος πέτρα με πράσινα βρύα δεικνύει τῆς Νάσσω καὶ τοῦ Νότη τὸ

μ ν ἦ μ α.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΣΑΝΑΝΤΗΣ

Ἔτων 29, γεννηθεὶς ἐν Σαλδία, ἀποπειραθεὶς δὲ νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτον καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Καϊρόλην.

ΟΥΜΒΕΡΤΩ Β

ΒΑΣΙΛΕΙ ΙΤΑΛΙΑΣ

Α΄.

Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος·
Δὲν ἐγεννήθη—ψεύδονται—ὅπου ἀνθεὶ ὀκρῖνος
Κ' ἐρωτικῶς συμπλέκεται ἡ δάφνη καὶ τὸ ρόδον·
Ὅχι, δὲν εἶναι Ἰταλὸς ὁ νόθος τῶν τριάδων!
Μήτηρ ἐκείνου Ἰταλίς; ταιοῦτος δολοφόνος
Γενναῖ· ἐκ γυναικὸς ποτὲ, ἀνθρώπου εἶναι γόνος;
Μητέρα ποῖαν δύναται ἐπὶ τῆς γῆς νὰ δείξῃ;
Ὅστις τὸν σκύμνον ἤθελε τοῦ Βίκτωρος νὰ πλήξῃ;
Τοῦ Βίκτωρος ὁ ἀσεβὴς, τοῦ Βίκτωρος τὸ τέρας·
Ἄ, ὄχι· ἀλλαχοῦ τὸ φῶς θὰ εἶδε τῆς ἡμέρας...

Ἐκεῖ ὅπου τῆς Ἀφρικῆς ἐγχυμονοῦν τὰ στήθη
Τὴν λύσσαν καὶ τὴν ἐχιδναν, ἐκεῖνος ἐγεννήθη·
Ἡ πέραν, εἰς τὸ ἔρεθος τῶν Πόλων καὶ τὸ ψῦχος,
Ὅπου ζωῆς δὲν ἤχησεν οὐδεὶς ἀκόμα ἤχος
Εὐρέθη αἴφνης· μήτε
Ἡ ζοφερά πατρίς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν κεῖται...
Ἐκ τοῦ ἀγνώστου ἔρχεται· ἀμήτωρ, πάντη μόνος.
Δὲν ἔχει ἐθνικότητα ποτὲ ὁ δολοφόνος!
Ἐκεῖνος Ἰταλός; ποτέ· οὐδ' ἀνθρωπος ἀκόμα·
Τίς εἶναι δὲν θὰ δυνηθῇ κἀνὲν νὰ εἶπῃ στόμα,

Ὅφις· συρίζων ἐν κρυπτῷ, βωβὸς ὁ δολοφόνος
Ἔρπει ὡς ὁ προπάτωρτου εἰς τὴν σκοτίανμόνος·
Εἰς πᾶσαν τῆς ζωῆς Ἐδέμ σιωπηλὸς βαδίζει,
Φθόνος καὶ μῖσος τὴν ὁδὸν τοῦ τέρατος φωτίζει...
Ὅπου σταθῆ, ἀκούεται κραυγὴ, ἀνοίγει μνημα·
Τὸν θάνατον ἔχει ἐμπρός, ὀπίσω του τὸ κρῖμα!

Β΄.

ὦ Βροῦτε· ὅταν ὕψωσες τυραννοκτόνον χεῖρα,
Κ' ἐσχίσθη ἡ ἀπέραντος τοῦ Καίσαρος πορφύρα,
Δὲν ἤξευρες τὴν ἱεράν δωρῶν ἐλευθερίαν,
Πῶς ἔτι ἐξυγενίζεις καὶ τὴν δολοφονίαν. . . .
Εἰς τὰ μεγάλα ἔγνη σου ἂν εἶχες προγνωρίση,
Ὅτι καὶ ὄφεις ἤθελον κατ' ἰμύρμηκες πατήσαι,
ὦ, δὲν θὰ σὲ ἐλάμπρυνε κ' ἡμάρονε συγχρόνως,
Ἐνὸς μεγάλου θύματος ὁ μέγας ποτὲ φόνος!
Εἰς θαλασσῶν θὰ ἔρριπτες τὸ ξίφος μαῦρα βάθη·
Ἄλλο τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἄλλο Βρούτου σπάθη...
Καὶ ὅμως καὶ Ἀρμόδιον καὶ Βρούτον ὑποπτέω,
Καὶ μόνον τὸν Θρασύβουλον πιστεύω καὶ λατρεύω·
Θέλω τὸ ξίφος ὑπὸ φῶς καὶ ὄχ' ὑπὸ μυστήριον·
Θέλω τὴν μάχην φανεράν, τὴν μῆνιν θέλω μῆνιν·
Ἰκέτης νὰ προσέρχομαι εἰς τὸν ἐχθρὸν δὲν θέλω,
Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνύποπτον νὰ τὸν κτυπήσω μέλω.
Δὲν θέλω νὰ τὸν μειδιῶ καὶ νὰ τὸν ἀποκτείνω·
Μισῶ πᾶν ὃ, τι κρύπτεται καὶ ἀνανδρὸν τὸ κρίνω·
Μακράντ' ἐγχειρίδιον τοῦ σκότους κ, τῆς λύσσης,
Τὸ ξίφος θέλω τὸ γυμνὸν νὰ θραύῃ τὰς ἀλύσσεις!

Γ΄.

Ὅλα τὰ χεῖλη ἄς κλεισθοῦν· ἄς μὴ λαλήσῃ σῶμα
Διὰ τὸ μέγα ἐγκλημα· τῆς ἱστορίας τ' ὄμμα
Ἄς μὴ ἰδῆ τὴν μισαρὰν αὐτὴν δολοφονίαν·
Τοιαῦται πράξεις ῥίπτονται εἰς λήθην αἰωνίαν!
Εἰς πάντα ἐπιθάνατον εἰπέτε νὰ σιγήσῃ,
Ὅποτα· εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν Βίκτωρ' ἀπαντήσῃ.
Ποτὲ ὁ ἱερός νεκρὸς ἐκεῖνος νὰ μὴ μάθῃ,
Πῶς τὸν Οὐμβέρτον ἐπληξε, οὐχι πολέμου σπάθη
Ἄλλὰ στιλέτου... κὰν αὐτὸ ἐκεῖ ἄς μὴ γνωρίσῃ,
Πῶς Ἰταλὸς ἠθέλησε τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ...
Καὶ ποῖον αἷμα, οὐρανέ· τοῦ Βίκτωρος τὸ αἷμα,
Τὴν ἀλουργίδα τοῦ λαοῦ.. Ἐκεῖνου ὅπου μόνος
Ἐντὸς τῆς Ῥώμης ἔρριψε τὸ εὐγενές Του στέμμα,
Καὶ τὸ ἀνέλαβε πεσόν ἐπ' ἀνθηροῦ δαφνώνος!
Τοιοῦτον αἷμα ἠθελεν ὁ δύστηνος ἐκεῖνος·
Καὶ λέγουν, εἰς τὸ ἔδαφος ὅπου αὐτὸ ἐχύθη,
Ἦνθησε ῥόδον ἐρυθρὸν καὶ χιονώδης κρίνος·
Κάμμια νὰ ἐκπλύνῃ χεῖρ αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη...
Μένει ὁ τόπος ἐρυθρός· ἡ γῆ βοᾷ ἐκεῖνη·
Ναί, Σαίξπηρ· οὐδ' ὠκεανὸς τὸ αἷμα δὲν ἐκπλύνει!

Δ΄. ΤΙΤΑΛΑΝ ΟΥΑ ΙΘ

ὦ σύ, ὅστις τὸ αἷμ' αὐτὸ νὰ χύσης ἠδυνήθης·
Εἰπέ, τίς δαίμων σ' ὠθήσε καὶ πῶς ἀπεπλανήθης;
Τί εἶχες κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ζοφώδη,
Κ' ἔχυσε λάμπιν τ' ὄμμα σου τοσοῦτον αἱματώδη;
Τοσαύτην ἐχθρανφλογοεράν καίμιτος παγετώδες
Ἐμπνέει τοῦ Ἐμμανουὴλ τὸ αἷμα τὸ εὐώδες;..
Στιλέτου ἦσαν ἄξια ἐνὸς Οὐμβέρτου στήθη,
Κ' εἰς τὴν πρῶιαν του ὡς νύξ τὸ μῖσός σου ἐχύθη;
Δὲν ἔχεις τι ν' ἀποκριθῆς; ὦ, ἓνα εὔρε λόγον,
Κ' εἰπέ, ψυχὴ ἀλλόκοτος, εἰπέ, ζοφώδες πνεῦμα,
Μίαν μομφήν, ἐν αἴτιον, μυθώδη τινα ψόγον·
Πᾶν ὃ, τι θέλεις· ἔνωσε τὸ ἐγκλημα μὲ φεῦμα...
Τῶν βασιλέων θὰ εἰπῆς ὅτι ἐχθρὸς καλεῖσαι·
Σὺ δημοκρατικώτερος τοῦ Γαριβάλδου εἶσαι;...
ὦ, ἄλλο ἔχουν οἱ ἐχθροὶ τῶν βασιλέων βλέμμα·
Ὅσοι πρὸς σέμμα μάχονται ἐντόστων ἔχουν σέμμα.
Ὅχι, δὲν ἐγεννήθης σὺ ἐχθρὸς τῶν ἡγεμόνων·
Μῆτε κακός· ταλαίπωρε, παράφρων εἶσαι μόνον.
Οἱμοι· τὸ πένθος ἔφερε τὸ ἅγιον ἀκόμα,
Ἐκεῖνο ὅπερ ἅπασα ἐνδύθ' ἡ Ἰταλία,
Ἀκόμα εἶχε δάκρυα τὸ υἱεῖκόν Του ἔμμα,
Καὶ τοῦ λαοῦ Του ἠθέλε τὸ θάλπος ἡ καρδία,
Ὅποτε ξίφος κατ' αὐτοῦ ἀγνώμον ἐκινήθη·
ὦ, πῶς σ' ὑπήκουσεν, ὦ, πῶς νὰ πλήξῃ ἠδυνήθη!
Ἐλέους εἶσαι ἄξιος, ταλαίπωρε, καὶ θρήνων·
Ὅργῃν δὲν φέρῃ πρᾶξις σου, ἐμπνέει βδελυγμίαν
Ἄλλ' ὄχι μῖσος· ἐπληξεν ἡ χεῖρ μόνον ἐκεῖνον·
Δὲν εἶχες φῶς.. ἐκτύπησες τυφλῶς εἰς τὴν σκοτίαν.
ὦ, ἂν οὐδὲ ὠκεανὸς τὸ αἷμα δὲν ἐκπλύνῃ,
Νὰ τὸ ἐκπλύνῃς δύνασαι μ' ἓν δάκρυ μετανοίας·
Καὶ ὁ ραπίσας τὸν Χριστὸν κατόπιν ἂν ἐθρήνει,
Κ' εἰς τοῦτον θὰ ἐκτείνετο ἡ χεῖρ τῆς εὐσπλαγχνίας...
Κλαῦσε, καρδία δύσμοιρος, ψυχὴ πεπλανημένη·
Ἄν σὲ τυφλώσουν δάκρυα τὸ φῶς σὲ περιμένει!

Ε΄.

Οὐμβέρτε· σκῦμνε Βίκτωρος, τῆς δάφνης ῥόδον νέον·
ὦ, μίαν χάριν· σύγγνωθι τὸν φάλτην Ἀθηναῖον·
Μὴ ἀποκρούσης ταπεινὴν τῆς Λύρας ἱεσσίαν·
Εἰς τοῦ Πατρός Σου τὴν ψυχὴν Σ' ὀρρίζω τὴν ἀγίαν,
Εἰς τὸν σαυρὸν τοῦ ξίφους Του, εἰς τὸ βαρὺ Του σέμμα
Κ' εἰς τοῦ Λαοῦ Σου τόνομα, μὴ αἷμα, ὄχι αἷμα...
Παράφρων ἦτο, Βασιλεῦ· κράτει λευκὴν τὴν χεῖρα.
Τὸ σύμβολον τοῦ οἴκου Σου εἶναι «λευκὴ πορφύρα»·
Ἄς ἦν' ἡ πρώτη πρᾶξις Σου ἄξια Σοῦ, μεγάλη·
ὦ, ἡ συγγνώμη, βασιλεῦ, τὰ πάντα μεταβάλλει.
Εἰς τάφον μὴ τὸ πρῶτόν Σου ποτὲ πατήσῃ βῆμα·
Μὴ ἐπιτρέψῃς ν' ἀνοιχθῆ ἐνὸς ἀνθρώπου μνημα...
Συγχώρησέ τον· τὸν π.ωχὸν παράφρονα λησμόνει·
Ἄξια τιμωρία του εἶν' ἡ συγγνώμη μόνη!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

("Ιδε προηγούμενον φυλλάδιον")

H'

Ὁ Πέτρος, ἀπελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ μπέη καὶ μεταθᾶς εἰς τὴν ἰδικήν του, ἐκλείσθη ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Ἐκεῖ, μόνος καὶ ὑπ' οὐδενὸς παρενοχλούμενος ἢ ἄλλως ἐπασχολούμενος, καθήσας ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἤρξατο ἀναλογιζόμενος τὰς συνεπειὰς τῆς ἐπὶ τοῦ λόφου σκηνῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ αὐτὸς ἠλιζιωθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς σχεδὸν μετὰ τοῦ Ἀχμέτ καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἠγάπα αὐτοὺς δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας του, οὐδέποτε ὅμως ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκείνη θὰ κατέληγεν εἰς τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ἠσθάνθη μεγάλην λύπην, μαθὼν ὅτι ἀπηγορεύθη εἰς τὴν Χαλιηλιέ ἢ μετὰ τοῦ νέου συναναστροφῆ, ἐνεκα τῆς προόδου τῆς ἠλικίας του, κατὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ Κοράν· τὴν λύπην ὅμως ἐκείνην καὶ τὴν ἀθυμίαν ἐνόμισεν μᾶλλον προσροχόμενῃ ἐκ τοῦ ὅτι, συνειθίσας νὰ βλέπῃ αὐτὴν καθ' ἐκάστην, ἦδη ἔμελλε νὰ τὴν γάσῃ διὰ παντός. Διότι τὸ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνίοτε καὶ σπανίως, καὶ τοῦτο λαμβάνουσιν ὅλας τὰς προφυλάξεις καὶ μεθ' ὅλων τῶν τύπων τῆς ὀθωμανικῆς ἐθιμοταξίας, νὰ παρίσταται ἐνώπιόν της ὡς ζέωνος, ἐνῶ αὕτη θὰ ἦτο περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ γιασμάκ καὶ τοῦ φερρετζέ, ἦτο ὡσὲν νὰ μὴ τὴν ἔβλεπε διόλου.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν λύπην, ἣν αἰσθάνεται τις, ἀναγκαζόμενος νὰ ἀποχωρισθῇ οὕτως ἀποτόμως προσφιλοῦς καὶ ἀγαπητοῦ προσώπου.

Πολλάκις ἐν ταῖς ὄνειροπολήσεσιν αὐτοῦ ὁ Πέτρος ἔβλεπε κατέχουσιν τὸ πλεῖστον αὐτῶν μέρος τὴν εἰκόνα τῆς ἀφελοῦς Χαλιηλιέ, ἀλλ' ἀπέδιδε τοῦτο εἰς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν, εἰς αἴσθημα, δι' οὗ ἐν ἀρχῇ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς πρώτους ἔρωτας, μεταμφιεννύμενος ὀπανηρὸς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης εἰσχωρεῖ κρύφα καὶ ὑπόουλως εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, ἕως, ἐννοήσαντες ὀψὲ πλέον τί συμβαίνει ἐν ἡμῖν, ἴδωμεν ὅτι ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφή εἶναι ἀδύνατος.

Ἵπέφερε λοιπὸν ὁ νέος μετὰ λύπης μὲν, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπομονῆς τὸν χωρισμὸν ἐκεῖνον, περιοριζόμενος νὰ μανθάνῃ τὰ κατὰ τὴν Χαλιηλιέ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου ὅμως σκηνὴ διέχυσεν ἄπλετον φῶς εἰς τὴν τῶς ἀμ-

φίβολον καὶ ὑπὸ ἀχλύος, ἀν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, σκοτιζομένην διάνοιάν του. Ἡ ὑπὸ τῆς νεάνιδος ἐξομολόγησις τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός της, γενομένη μετὰ τὸσαύτης εὐγλώττου ἀφελείας, ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν. Ἐξετάσας τὴν καρδίαν του, κατενόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ γαπᾶ αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν καὶ ὅτι νέον αἶσθημα, ὑπεισελθὸν λάθρα εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας ἀμφοτέρων, κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ τοῦλάχιστον, ὑποτιθεμένης μέχρι τοῦδε τοιαύτης. Ἄλλως τε δὲ τὰ ὄρια τῶν δύο τούτων αἰσθημάτων εἶναι τόσοσιν δυσδιάκριτα! Ἵπάρχει τόση ὁμοιότης μετὰξὺ αὐτῶν, ἀφοῦ ἀμφοτέρω βλασάνουσι, τρέφονται, ζωογονοῦνται, ἀμαρτίζουσιν ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, ἐν τῇ καρδίᾳ!

Ἄλλὰ ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι τοῦ ἔρωτος τούτου;

Βεβαίως ἠδύνατο νὰ γαπῶσι, νὰ λατρεύσιν ἀλλήλους, πλὴν τοῦτο οὔτε εἰς τὸν Πέτρον θὰ ἦτο εὐάρεστον, οὔτε εἰς τὴν Χαλιηλιέ.

Λατρεία τοιαύτη, χωρὶς τῶν ἀνοήτων, δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ὀνομάσωμεν ἄλλως, ἀλλὰ καὶ ἠδειῶν, παραδεισιῶν ἐκεῖνων συνομιλιῶν, καθ' ἃς οἱ ἐρώοντες, μακρυνόμενοι τοῦ λοιποῦ κόσμου καὶ συγκεντροῦντες ἀπάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις, ἀπάσας αὐτῶν τὰς σκέψεις εἰς ἑαυτοὺς καὶ μόνους, περὶ οὐδενὸς ἄλλου σκέπτονται ἢ πῶς νὰ ἐκφράσωσι τὰ μύγια αὐτῶν αἰσθημάτων, τὰ καταπλημμυροῦντα τὰς καρδίας αὐτῶν εὐδαιμονίας ἀνεκλαλήτου, καὶ διέλθωσιν ὥρας ὀλοκλήρους, λέγοντες καὶ ἐπαναλῆγοντες τὰ αὐτὰ καὶ μυριάκις τὰ αὐτὰ, βεβαίως δὲν ἱκανοποιεῖ τοὺς πόθους τῶν ἐρώοντων.

Λατρεία τοιαύτη, χωρὶς καὶ ὀλίγον νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν σου, ἀναυδος καὶ σιγηλὸς, ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς λατρευομένης γυναικὸς, ἐνῶ ἡ καρδία σου, μεθούσα ἐξ εὐδαιμονίας, ἐκπέμπει μυχίους στεναγμοὺς εὐδαιμονίας εἶναι τι ἀκατανόητον.

Εἶπον στεναγμοὺς εὐδαιμονίας, καὶ πῶς ἐν ἀρχῇ ἡ ἐκφρασις μοι ἐφάνη οὐχὶ ἀκριβής, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος με ἀναγκάζει νὰ μὴ τὴν ἀπαλείψω.

Ὁ ἄνθρωπος, — καὶ θὰ τὸ ἠξέυρετε ὅλοι οἱ ἀναγνώσταί μου, διότι τὸ ἐδοκιμάσατε, δὲν εἶναι ἀληθές; — στεναρίζει καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς στιγμαῖς τῆς ὑπερτάτης εὐδαιμονίας.

Ἴσως, ἐὰν προσεπάθουν νὰ δώσω λύσιν τινὰ εἰς τὴν ἀντίφασιν ταύτην, θὰ ἔλεγον ὅτι καὶ ἐν αὐταῖς ἀκόμη ταῖς στιγμαῖς ἡ ἰδέα τῆς δυστυχίας μακρόθεν τὸν ἀναλ. υθεῖ, ὡς σύντρο-

φος ἀχώριστος, ὁ δὲ στόνος, ἐρχόμενος ἀπρόσκλητος καὶ ἀνεπαίσθητος, εἰσέρπει ἐπιφαινώμενος, ὡς κεφαλὴ ἐχιδνῆς ὑπὸ πρασινίζουσιν χλόην, ὅπως διὰ τοῦ ἰσοβόλου ὀδόντος του δηλητηριασθῇ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλὰ . . .

Ἄλλὰ προτιμῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Πρὸ τῶν ὄσων ἀνωτέρω σὰς εἶπον, ἄπασαι αἱ σκέψεις τοῦ Πέτρου ἔσταμάτων.

Ἐσυλλογίζετο ὡς συνετὸς ἄνθρωπος, βλέπετε, καὶ ἀνεγνώριζε τὸ ἀδύνατον, τὸ ἀνόητον τοῦ ἔρωτος τούτου. Βεβαίως ἠδύνατο, συνεννοούμενος μετὰ τῆς Χαλιηλιέ, νὰ ὑποκλέπτῃ στιγμὰς τινὰς συνομιλίας· ἀλλὰ τοῦτο ἀντέβαινε εἰς τὸ τίμιον τοῦ χαρακτῆρός του. Φερόμενος οὕτω δὲν θὰ ἐπρόδιδε τὴν πρὸς τὸν Ἀχμέτ φιλίαν, τὴν πρὸς αὐτὸν πατρικὴν στοργὴν τοῦ γέροντος μπέη, παραβιάζων ἕνα τῶν κεφαλαιδεστέρων κανόνων τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας;

Ἦάντα ταῦτα διήλθον ἀλλεπάλληλα τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀπελπισμένος δεινὸς κατεκυριευσεν αὐτοῦ· εἶδε τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του πρὸς εὐρεσιν διεξόδου τινός. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ πᾶσαν περὶ ἔρωτος ἰδέαν, ἀγωνιζόμενος νὰ πολεμήσῃ καὶ, εἰ δυνατόν, καταπνίξῃ τὸ κυριεῦον καὶ συνταράσσον αὐτὸν αἶσθημα, καὶ ἀληθῶς ἐνόμισεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκατόρθωτον.

Ἐχάρη μεγάλως διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ χαρακτῆρός του, ἐθαύμασεν ἑαυτὸν, ἐὰν ἀγαπάτε.

Ὅτε ὅμως ἠρέμα καὶ βραδέως μετέβη ἀπὸ τῶν ψυχρῶν καὶ ἀπαθῶν σκέψεων τοῦ νοῦ εἰς τὰς θερμὰς καὶ παραφόρους σκέψεις τῆς καρδίας, τότε εἶδεν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο εὐκόλον, ὅπως κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν.

Ἴσως φανῇ εἰς τινὰς παράδοξος καὶ ἡ φράσις αὕτη, σκέψεις τῆς καρδίας, καὶ ὅμως οὐδὲν αὐτῆς ἀληθέστερον.

Ἡ καρδία σκέπτεται ἐπίσης, κακῶς ἢ καλῶς, πρὸς τὸ συμφέρον ἢ οὐχὶ τοῦ σκεπτομένου, ἀδιάφορον, σκέπτεται πάντοτε. Ἀδιάφορον, ἂν μία παράφορος σκέψις αὐτῆς, ἀποπτύουσα τὸν χαλινὸν τοῦ νοῦ, δύναται νὰ καταρτίψῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνεπανόρθωτα κακά, νὰ καταστήσῃ αὐτὸν αἰώνως ἄθλιον!

Ἴδου διατὶ οἱ ρυθμιζόντες τὰς πράξεις αὐτῶν κατὰ τὰς σκέψεις, τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας, εἰσὶν αἰώνως δυστυχεῖς.

Καὶ ὅμως οὐδόλωσ μοι ἀρέσκουσιν οἱ τὰ πάντα μεμετρημένως, μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ νοῦ πράττοντες. Ἐὰν δὲ οἱ ἀκολου-

θοῦντες τυφλοὶς ὄμμασι τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας εἰσὶν ἢ ἀποκαλοῦνται δυστυχεῖς, οἱ δεῦτεροί εἰσι βδελυροί, ἢ μᾶλλον εἶναι πᾶν ἄλλο ἢ ἄνθρωποι, καίπερ ἔχοντες τὸ λογικὸν εἰς περισσοτέραν δόσιν ἢ ὅλα ὄμοι τὰ κτήνη, ὧν τούτου χάριν κατ' ἐξοχὴν διαφέρουσιν!

Οἱ τοιοῦτοι οὐδέποτε ἠσθάνθησαν, τὰς δὲ καρδίας αὐτῶν, ἐὰν δὲν στεροῦνται ὅλως τοιαύτης, οὐδὲν ἱερὸν καὶ ἄγιον ἤφραναν.

Ὁ Πέτρος, φύσις καλλιτεχνική, καρδία πλήρης ποιήσεως καὶ αἰσθήματος, λατρεύων μετὰ πάθους τὸ ὄρατον, εἶδεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταστρεφόμενους πάντας αὐτοῦ τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, ἅτινα ὁ νοῦς του ἐκοπίασεν, ὅπως θέσῃ, ὡς ἀνυπερέβλητα κωλύματα, πρὸ τοῦ σποδρῶ πάθους του, οὐτινος τὸ ἄγνον πῦρ διέλυσε πάντα ταῦτα, ὡς αἱ ἀκτίνες ἀνατέλλοντος ἡλίου διασκεδάζουσι τὴν πρωϊνὴν ὀμίχλην.

— Ἐτελείωσεν! . . . εἶπεν ἐπὶ τέλους. Τὴν ἀγαπῶ! . . . θά τὴν ἀγαπῶ! . . . καὶ ἔστω ὁ ἔρωσ μου αἰωνίως δυστυχῆς! . . .

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

(ἔπειτα συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΟ ΕΛΛΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΤΡΙΚΥΜΙΑΙ.—

Ἐφημερίς τις τῆς Βομβάης διηγεῖται ὅτι τὸ πλοῖον Kingi Cenrie διευθυνόμενον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ φθάσας εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, προσεβλήθη ὑπὸ καταπληκτικῆς τρικυμίας. Πάντα τὰ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῆς καταβλήθεντα μέσα ἀπέβησαν μάταια· μετὰ πενήτημερον ἀνωφελῆ πάλιν, ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς ἀξιωματικὸν τινα νὰ δοκιμάσῃ διὰ τοῦ ἐλαίου. Δύο ἄσχοι πλήρεις ἐλαίου διατρυθέντες πανταχόθεν ἐρρίφθησαν ἐκ τῆς δύο πλευρῶν τοῦ πλοίου· αἴφνης τὰ κύματα ἔπαυσαν νὰ κτυπῶσι τὴν πρῶραν καὶ νὰ πηδῶσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθόσον τὸ ἔλαιον διεσκορπίζετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐσχηματίζετο ἐκτεταμένον διάστημα ἤμερον, πέραν τοῦ ὁποίου τὰ κύματα εἰσέτι ἐμείνοντο.

Εἰς διάστημα δύο ἡμερῶν τὸ πλοῖον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ νέου στοιχείου, ἔλαβε καιρὸν ν' ἀποσύγῃ τὰς ἀβαρίας, ὅτε ἐν τῷ μεταξύ ἡ θάλασσα ἐπανῆλθε εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς γαλήνην.

* *

ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ ΟΜΙΛΟΥΣΑ.—Τὰ ταξίδια ἀποβαίνουν ἀσφαλέςερα. Νέον ὄργανον ἀνεκαλύφθη (! ; !) εἰς Νέαν Ὑόρκην καλούμενον ἀερόφωνον. Τὸ ὄργανον

τούτο τοποθετεῖται ἐπὶ ἀμαξοστοιχίας σιδηροδρόμου οὔσης ἐν πορείᾳ. Κατὰ βούλησιν τοῦ μηχανικοῦ, δύναται νὰ προφέρῃ μὲ καθαρὰν καὶ ἰσχυρὰν φωνήν, ἥτις δύναται ν' ἀκουσθῆ εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν λέξεις ὡς αἱ ἐξῆς: «Εἶμαι αὐτὴ ἡ μηχανὴ καὶ θὰ σαθῶ εἰς αὐτὸν τὸν σταθμὸν» ἢ: «Παραξेत्रάπην τῆς ὁδοῦ μου, βοηθήσατέ με.» Ἡ μηχανὴ αὕτη θέλει παράσχει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, καὶ θὰ προληφθῶσι δι' αὐτῆς πολλὰ ἀπενευτέα.

* *

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΧΕΛΩΝΗ

—Ὁ Κύριος De Jouvenil ἀρτίως φθάσας ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἐκόμισεν ἐκ τοῦ μακροῦ ταξειδίου αὐτοῦ κολοσσιαίαν θαλασσίαν χελώνην, βάρους 180 χιλιογράμμων περιπέου.

Τὸ θαλάσσιον τοῦτο τέρας ἐτέθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν δεξιαμενὴν τῶν θαλασσίων λεόντων τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν μετ' ὀλίγον νὰ ἀπομακρύνωσιν αὐτὸ ἐκεῖθεν, καθόσον τὰ εὐρίσκόμενα ἐκεῖ ἀμφίβια, ἐπὶ τοσοῦτον ἐφοβήθησαν ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κήτους, ὥστε ἠρνούντο νὰ δεχθῶσι πᾶσαν τροφήν.

* *

—ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.—Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες διηγοῦνται περὶ τοῦ ὄλεθριου ταξειδίου ἀεροναύτου, ἀρκετὰ ἐγνωσμένου εἰς τὰ Ἠνωμένα Κράτη:

Τὴν 26 Ἰουλίου 1878 δύο χιλιάδες περίπου πρόσωπα, συνηθροίσθησαν εἰς Elmweo ὅπως παρασταθῶσιν εἰς τὴν ἀνάβασιν ἀεροστάτου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἀεροναύτου Atkinson.

Τὸ ἀερόστατον ἐκεῖνο εἶχε πληρωθῆ θερμοῦ ἀέρος, ὑπὸ τὸ πλοιάριον δ' αὐτοῦ ἐκρέματο σχοινίον. Ἀφοῦ ἐκόπησαν οἱ κρατοῦντες αὐτὸ δεσμοὶ ὁ Atkinson ἤρπασε διὰ τῆς μίας χειρὸς τὸ ἐξηρητημένον σχοινίον, χαίρετίσας διὰ τῆς ἄλλης τὸ πλῆθος καὶ προφέρων τὰς ἐξῆς λέξεις: «Προαισθάνομαι ὅτι ἡ ἀνάβασις αὕτη θὰ ἴηαι ἡ ὀλεθριότερα ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἔχω δοκιμάσει.»

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ ἀερόστατον ἐπλανᾶτο εἰς λίαν μέγα ὕψος, ὁ δ' ἀεροναύτης ἐποίηε τὰ συνήθη γυμνάσματα.

Αἴφνης φαίνεται ἀμφιβάλλον, ἔβλεπέ τις αὐτὸν ταρασσόμενον καὶ ἀρπάζοντα διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸ σχοινίον, ἀλλ' ὡς ἂν παρέλυσαν οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀπεμακρύνθησαν καὶ κατέπεσαν εἰς τὸ διάστημα. — Τὸ ἀερόστατον εὐρίσκετο τότε εἰς ὕψος 300 μέτρων.

Τὸ σῶμά του πεσὸν εἰς σωρὸν πα-

χέων λίθων, κατεκερατίσθη. Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ φοικὴ, ἣν προῦξεν ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη εἰς τοὺς θεατὰς. Οἱ παῖδες ἐξέβαλλον ἀγρίας φωνάς, αἱ γυναῖκες ἐλιποθύμισαν, ἅπαντες δὲ ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ γείνωσι μάρτυρες τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου θεάματος.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ αὐτὸς ἀεροναύτης εἶχε διατρέξει μέγαν κίνδυνον. Διαρκούσης ἀναβάσεως γινομένης εἰς Calhoun, τὸ ἀερόστατον προχωρήσας εἰς ὕψος 1000 ποδῶν ἀνεφλέχθη, καὶ ὁ Atkinson ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν κλάδων δένδρου, ὅπερ ἐμπόδισε τὴν πτώσιν καὶ τῷ ἔσωσε τὴν ζωήν.

K.

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ.

Τοῦ Σουλτάνου τὸ θησαυροφυλάκιον κέκτεται τοὺς μεγίστους τῶν σμαράγδων ὅσοι εἶναι γνωστοί. Οἱ μαργαρίται ἔχουσι σχήματα μοναδικά· εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποσειδῆς καὶ λευκὸς ὡς ἡ χιών, ἔχει ὄγκον ὄχι ἐλάσσονα 2 ἑκατοστομέτρων· οἱ δὲ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι ἢ κοσμήματα φέροντα λίθους τιμαλφεῖς καὶ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτίμητα, ἀριθμοῦνται ἔως 42. Μεταξὺ τούτων εἰς σμαράγδος ἔχει βάρους 1000 δραχμῶν, μία δὲ πόρπη εἶναι κεκοσμημένη διὰ 280 βαρέων λαμπραδαμάντων, εἰς χιτωνίσκος φέρει ἐπικεντήτους ἀδάμαντας καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἓνα μέγιστον βάρους 50 καρατίων· ἐν ἐχειρίδιον περικοσμεῖται διὰ λαμπραδαμάντων καὶ ἐνός σμαράγδου 300 καρατίων· προστίθενται περιδέραια πολλὰ ἐξ ἀνθράκων καὶ μαργαριτῶν μεγίστων ἐχόντων σχῆμα ὧν περισσεύει.

Ὁ Φουάτ πασῆς, ὁ ἀποθανὼν μέγας βεζύρης καὶ διπλωμάτης τῆς Τουρκίας, ἠρέσκετο πολὺ εἰς τὰ λογοπαίγνια. Ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἐγένετο λόγος περὶ σμμάτων τῶν σφραγίδων τῶν διαφόρων ὑπουργείων. Ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης τῷ εἶπεν:

— Σὺ νὰ σαλίσης μίαν ζυγαρίαν καὶ μίαν σπάθην ἐπὶ τῆς σφραγίδος σου καὶ νὰ γράψῃς ὑποκάτω pesé et vaincs.

Πεζέβενκ εἶπαι ἡ χειρίστη τῶν ὑβρεων παρ' ὀθωμανοῖς.

Ὁ ὑπουργὸς ἐγένετο καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς καὶ ἐξεδήλωσε τοῦτο καὶ διὰ λόγων.

— Ἄ! τσανοῦμ, μὴ θυμόνης, ἀπεκρίνατο ὁ Φουάτ· λέγω νὰ τὸ γράψῃς γαλλιστί καὶ ὄχι τουρκιστί.— Καὶ τῷ ἐξήγησε τὴν σημασίαν.

E. Σχ.

Ο ΚΑΝΘΑΡΟΣ

[Μυθος]

Υπό χλόην ανθισμένην
 κάνθαρος τις αφανής
 παρεπάρει χρυσαλλίδα
 πτερυγίζουσαν εκεί·
 εις τὸ θάλλπος τοῦ Ἡλίου
 ποικιλόχρους τὰ πτερὰ
 ἔστρωθεν ἢ χρυσαλλίς μας
 κ' ὄλη χάρις, ζωηρά,
 ἀπὸ ἔν εις ἄλλο ἄνθος
 ἢ φιλόκαλος μικρὰ
 πτερυγίζει καὶ μεθύσκει
 εἰς τὸ μῦρον τὸ ἡδύ.
 «*Α! — ὁ κάνθαρος μὲ ἄλγος
 λέγει τότε ψυχικόν.—
 «Πόσον φεῦ! αὐτῆς ἡ τύχη
 διαφέρει τῆς ἐμῆς!
 *Ω τῆς φύσεως κυρία,
 διὰ σέ γελά τὸ πᾶν·
 δι' ἐμέ... ὦ ἀθλιότης!!
 μὲ προτέρημα κανὲν
 δὲν μ' ἐπροίκισεν ἡ φύσις,
 κ' εἶμαι τόσον δυσειδής!
 Φεῦ! κανεῖς δὲν με γνωρίζεις
 κ' οὐτ' ἔν βλέμμα προκαλῶ
 ἀπὸ ὑπαρξίν τοιαύτην
 καλλιτέρα ἢ θανά.»
 Ἐν ᾧ ταῦτα ἐν τῇ κόπρῳ
 ἔλεγεν ἀδημονῶν,
 φθάν' ἰδοῦ, φιλοπαιγμόνων
 καὶ κακῶν παιδίων ὁμάς·
 ἔλαμπεν ἢ χρυσαλλίς μας,
 καὶ κατόπιν τῆς εὐθὺς
 τὰ χαϊρέκακα παιδία
 πηδοῦν, τρέχουν ἐν μιᾷ,
 καὶ σκιάδια καὶ σκουφοὶ
 καὶ μανθῆλια ὁμοῦ
 πέτονται, κ' εὐθὺς ζωοροῦσι
 τὴν θεᾶν αὐτὴν οἰκτρῶς.
 Εἰς τὴν πιάνει ἀπ' τὸ σῶμα,
 ἄλλος ἀπὸ τὰ πτερά,
 ἰδοῦ φθάνει καὶ εἰς τρίτος
 καὶ ἀρπάζει αὐτὴν μ' ὀρμήν.
 Τόσαι βέβαια δυνάμεις
 ἦσαν πάντῃ περιτταί,
 ὅπως παύσῃ τοῦ Μαῖου
 ἢ ἐράστια τοῦ ζῆν.
 «*Ω! ὦ! ὦ! πολλὸ κοστίζει»
 — τότ' ὁ κάνθαρος φωνεῖ
 «εἰς τὴν γῆν κανεῖς νὰ λάμπῃ·
 πλέον δὲν ἀδημονῶ·
 τὴν σιγῶσαν ὑπαρξίν μου
 πόσον ἦδη ἀγαπῶ!
 Εὐτυχεῖς ὅπως βιωμεν,
 ἄς βιωμεν ἀφανεῖς.»

(Παράφρασις ἐκ τῶν τοῦ Florian.)

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι·

Σιγή.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'

Κεφαλή.

*Ελυσαν δ' αὐτὸ πρῶτος ὁ κύριος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΣΚΙΝΑΣ, δικηγόρος

ὅστις καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν κα-
 μέλιαν.

Κατόπιν οἱ κκ. Νικόλαος Ἰγγλέσης,
 Θ. Βερνίκης αἱ κυραὶ Χριστίνα Σχινᾶ,
 Ἀδαμαντία Ι. Ρούσα, Δημήτρα Κε-
 ραινίδου, Εἰρήνη Φουστάνου καὶ Ἐλένη
 Κολποδίνου.

Οἱ κκ. Μ. Λάντς, Εὐστάθ. Καλ-
 πούνης Πλακίδας, Ι.Κ. Κυρούσης, Ἰάκ.
 Μ. Ταταράκης, Δημήτριος Παναγιω-
 τίδης, καὶ τισ διὰ τοῦ ἐξῆς διστιχοῦ:

Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ αἰγὴ, ἢ κεφαλή τὸ ἄλλο
 ὅτι λάβω τὴν καμέλιαν; ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω.

Σ. Δ. Π. Ἡθέλωμεν ἴδαν εὐχαρί-
 στως δῶσαι τῷ ἀνωτέρω συνδρομητῇ
 ἡμῶν τὸ δῶρον, ἂν δὲν εἶχε προτεραι-
 ότητα ὁ κ. Κοσκινᾶς, ὅστις ἔχει ἐν-
 στάσεις· εἰς τὰς ἐνστάσεις δὲ ὁ κ. Κο-
 σκινᾶς, ὡς δικηγόρος, εἶναι δεινός.

*Ἐκ τῶν ἐπαρχῶν πρῶτος ἔλυσε τ'
 ἀνωτέρω αἰνίγματα ὁ κύριος·

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ἔμπορος.

Κατόπιν δὲ ὁ κ. Σ. Πριναρῆς καὶ
 ἡ κυρία Χαρίκλεια Πανταζῆ.

*Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ οὐδεὶς.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι'.

*Ὄνομα θεῖον, ἱερὸν, κ' ἀγαπητὸν συνάμα
 Οἱ πάντες μὲ ἠγάπησαν, κ' εἰς ὄλας τὰς
 Παμφίλιτατον καὶ σεβαστὸν καθίσταμ' ἐν τῷ
 Κ' εἶμαι γονέων ἔρεισμα, καὶ τῶν ἀνθρώπων
 *Ἦδη εἰς δύο χώρισον τὸ ὄλον μου ἂν θέλῃς
 Κ' ἔκασον τούτων χωρισὰ ἐξέτασον νὰ εὖρῃς.
 Τὸ πρῶτον εἶμι μύριον τ' ἢ ἄθροισιν σημαῖνον,
 Τὸ δεῦτερον; ὁ δυστοχῆς ὀδύϊπος περιμένων,
 Νὰ ἠλικιωθῇ καὶ τοὺς γονεῖς του μύθη.
 Τὸ πᾶν ὀπέστη δι' ἐμέ καὶ δι' ἐμέ ἐχάθη.
 Διστάσεις; μή, ὦ φίλτατε τὴν σήμερον νὰ
 Ζητήσης εἰς τι μέγαρον ἢ φρούριον ἀκόμη·
 Σ' τοῦ μίντεως κατέφυγε τὴν τέχνην ἐάνθελῃς
 Διότι οἱ τῆς μαντικῆς κατήρτισάν με νόμοι.
 Ἡρήμη μ' ἄλλοτε παντοῦ τῆς γῆς ἔγχεμας διεσπάρη
 Τοῦ Κροίσου διετάραξε τὰ πλοῦθ' καὶ τὰ
 Οἱ πάντες μὲ ἠτένιζον, μὲ σέβονταί ἀκόμη,

*Ὄπου τὸ φῶς τ' ἀκοίμητο τὸν κόσμον δὲν
 Σ' τὴν ἱστορίαν ὅτι μ' εὖρῃς, τὰς πρώτας τῆς
 Ἐστόλισαν τὰ ἔργα μου, κ' εἰς ὄλας τὰς
 Κατατροφὰς καὶ ὄλεθρον, καὶ ἄλλοτε εἰρήνην
 Ἐπέφερον ἢ γνώμη μου, ἢ νῦν τοῦ ψεύδους
 Τὸ ὄλον ἐν τῷ οἴκῳ σου ὑπάρχω αἰωνίως,
 Καὶ μετὰ σοῦ φείποτε εὐρίσκαμαι ὁμοίως.
 Εἰς ἀριθμὸν πληθυντικὸν ὅτι μ' εὖρῃς ἂν θε-
 Τὴν κεφαλὴν σου, φίλτατε, ὀλίγον νὰ σκο-
 Σ. Θ. Π.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ'.

*Ἐν ὀέλῃς νὰ μὲ βλέπῃ, μὴ μὲ ἀπικεραλίσης·
 Ἐν ὅμως τούτῳ πράξῃς καὶ ἀκέφαλον μ' ἔ-
 Τότ' ἐπάνω σου μ' εὐρίσκεις, τότε ὅπου θέ-
 Κ' ἐκπληρῶ ὅ,τι ἂν θέλῃς, σὲ στολιζῶ, σὲ
 Χάρην παιδιᾶς ἂν ὅμως ἐν μοῦ κόψῃς ἔτι
 Ἐν φρουρίῳ ζήτησόν με καὶ μ' εὐρίσκεις ἐν
 Ἀπορεῖς; ἰδοῦ ἢ λύσις, σπαθισμὸς εἰς ἐπί-
 καὶ ἰδοῦ ἐγὼ ὡς ἄνθος τῆς ποιήσεως ὄρατον·
 Αἰνίγμα λοιπὸν πῶς εἶμαι ἀφοῦ λῶμαι εὐκό-
 Ἄλλ' ἂν ἤματι, μὴ δὲν εἶναι αἰνίγμα ὁ κόσμος
 ΕΥΓΕΝ. ΛΑΝΤΣ

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ ἀνωτέρω αἰ-
 νίγματος δωρεῖται ἐν ἀντίτυπον τῆς
 νέας λυρικῆς συλλογῆς τοῦ κ. Λάντς
 ὑπὸ τὸν τίτλον «Πτήσεις.»

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΣ

*Ἐγενε καὶ σ' ἔλεει νὰ 4ούλαί
 τοῦ συ100μοῦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ μυθιστόρημα «Ἀνδρέας Χε-
 νιέρος» προσφέρεται δωρεὰν
 εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοὺς
 προπληρόνοντας τὴν ἐτη-
 σίαν ἢ εξαμηνιαίαν αὐτῶν συνδρο-
 μῆν. Μεταξὺ τῶν ἡμετέρων συν-
 δρομητῶν εἶναι καὶ τινες ἐν Ἀθή-
 ναις, οἵτινες ἂν καὶ ἦναι συνδρο-
 μηταὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδό-
 σεως τοῦ Παρθενῶνος, δὲν
 ἐπλήρωσαν εἰσέτι· εἰς τούτους θ'
 ἀποσπεύλωμεν διὰ τοῦ διανομῆς
 ἡμῶν τὰς ἀποδείξεις, ὅπως πλη-
 ρώσωσι μέχρι τῆς 31.ης Δεβρίου
 ε.ε. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν
 πληρώσωσιν ἕως τότε, ἐκπίπτουν
 τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ λάβωσι
 τὸν «Χενιέρον» δωρεὰν.